

Den kallaste dagen i december
då snöstormen rullade in, och
skarabén gick i kras

Gunila Lindblom

KAPITEL 1

ETT SAS-PLAN MED beteckningen 457 från Nice landar snart på ARN. En sen eftermiddag i slutet av november 2016. Ombord sitter jag, Maja Hansen, femtiosju år, bosatt i Nice under några månader för att skriva den där bästsäljaren. Om innehållet vet jag inte så mycket just nu, det är själva projektet som är det viktigaste resonerar jag lite flummigt, men just nu är det prio ett för mig att ta mig hem och förbereda festen för min pappa Nisse Hansen som snart fyller nittio år och är sedan ett snart ett år boende på Solgläntans äldreboende på grund av en stroke. Han är rullstolsburen, förlamad i vänster arm och ben, men skallen hans är kristallklar. Han har under eftermiddagen kommit hem till huset på Ön, med färdtjänsten. Där Vera, hustru till Nisse och mamma till mig bor kvar, de har alltid bott på Ön, och dit ska jag också ta mig så snart jag landar. Jag hoppas verkligen att min kära dotter Anki, trettiofem år och Tingsnotarie har fixat min bil, då jag vet att hon ställde den på parkeringen utanför lägenheten på Rehmsgatan vid Rådmansgatans T-banestation, med lyset på då hon skjutsade ut mig senast till Arlanda. Hon har lovat att det ska vara fixat och klart så då får jag väl tro på det.

Jag ser ut genom fönstret och ser hur hjulen fälls ut från den stora blanka flygplanskroppen, jag ser hur svart och blöt landningsbanan är då hjulen sätter mark. Hela flygplanet gungar till ett par gånger, och sedan tvärnit. Jag sitter stilla kvar och ser hur lastarna börjar slänga ut väskor ur planets lastutrymme och jag sitter där jag sitter och väntar att dörren ska öppnas, de flesta står nu upp och krafsar efter sitt bagage, allt är som vanligt. Jag väntar till de sista och går av samtidigt som Kapten och Styrman kommer ut från cockpit, glatt samtalande med varandra.

– Nytt rekord, tre timmar och fem minuter! Märkte du hur fint jag satte ner henne? Det är så man ska handskas med kvinnorna

förstår du. Mjukt men ändå bestämt.

– Jag tycker nog att det gick lite väl fort på slutet, tänk dig för, du har ju anmälningar på dig förut! Det kan ha varit med någon petimäter?

– Äh, förstör inte min ledighet, fyra dagar off. Gud så skönt att få ta det lite lugnt. Apropå...

De försvinner samtalandes allt längre bort i gaten, själv stannar jag till för att invänta min väska.

Med väskan tar jag mig ut till ankomsthallen där folk är i rörelse, paraplyer som fälls upp och ner, människor med blommor i händerna som väntar på någon, själv letar jag reda på mobilen i axelväskan och ringer samtidigt som jag går bort mot biljettkiosken.

Mamma svarar direkt.

– Hej mamma, hur går det för er, är allt bra? Jag har precis landat! I stolen? Vad säger du? Inga tänder? Har pappa inte sina tänder med sig? Sitter han uppe, ja jag ska ringa dit genast, jag kommer så fort jag kan, ni kan väl dricka kaffe så länge, ja jag ringer, jodå, hejdå!

Jag trycker in numret till Solgläntan.

– Hej, det är Maja Hansen, Nisses dotter. Min pappa bor hos er. Ja, han är hemma på Ön, jag vet det, jag har precis talat med mamma. Vem hjälpte pappa idag innan han åkte? Monica! Kan jag få tala med henne? Har hon slutat för dagen? Själv har jag precis kommit från Nice, landat på Arlanda, och det första jag får höra av mamma är att pappa inte hade sina tänder med sig hem. Han har inte kunnat äta lunch säger hon. Nu ska jag ta mig in till stan, hämta bilen, så kommer jag ner så fort jag kan, åker förbi hos er och hämtar pappas tänder. Jag blir bara så förbannad, det är så jäkla onödigt, ja jag vet att det inte är ditt fel, men jag är lika förbannad ändå. Vi ses snart, Hejdå!

Jag slänger ner mobilen i väskan och ser att det strax är min tur att handla en bussbiljett. Killen i kassan har en ung tjej bredvid sig. De tramsar och flamsar med varandra. Och i samma stund som jag står framme vid kassan sätter han upp en skylt med texten STÄNGT på, reser sig och tillsammans går de två ungdomarna

skrattande ut därifrån. Jag ger dem fingret, och traskar sedan ut till bussterminalen, urförbannad! Och till min lycka kan man swisha pengar till biljetten. Hade inte den möjligheten funnits hade jag strypt busschauffören!

Det regnar ymnigt, hela den kolsvarta resan in till stan, och sedan Tunnelbanan in till Rehnsgatan, dygnsura människor trängs inne i vagnen, jag bara blundar och försöker att andas lugnt som jag lärde mig innan min förlossning för hundra år sedan.

Där står min blå lilla »skruttbil» på parkeringsplatsen, utanför det höga mäktiga tegelhuset och jag tar mina reservnycklar och slänger in väskan i baksätet. Sätter mig på förarsätet och vrider om nyckeln. Inte ett ljud, inte ett jävla ljud, stendöd, heldöd, va i helvete ska jag göra?

Plockar fram mobilen igen, Ankan svarar.

– Hej Ankan! Det är mamma. Nu sitter jag här i min bil som är stendöd, du lovade ju att fixa den, det var vi överens om? Ja, men du har lånat min bil, jag vet att du har mycket, men det har jag också, morfar sitter hemma utan sina tänder! Och mormor bara ringer hela tiden och är upprörd över att jag aldrig kommer, och så detta! Inte ditt fel? Skit i det då, jag få fixa det här på något sätt som jag brukar fixa allt annat!

Jag trycker av samtalet, det räcker nu! Jag ser en ung kille komma där på andra sidans trottoar i regnet och jag kliver ur bilen.

– Hallå, kan du hjälpa mig? Min bil har stått här med lyset på och nu är den stendöd.

Den unge mannen kommer fram och han talar med lite brytning.

– Självklart damen, men jävligt klantigt!

– Det är inte jag som har gjort det, det är min dotter som har lånat bilen och glömde att släcka ljuset på den. Och när den inte funkade så har hon bara låtit den stå.

– Jävligt klantigt av dottern, damen, men du vet att det fixar vi. Hoppa in i bilen, så rullar vi den ut på gatan och så nedför backen.

Jag gör som han säger, hoppar in i bilen, han skjuter på, nedför

backen.

– Tvåan damen, tvåan, lägg i tvåan!

Jag gör som han säger, bilen skuttar iväg ett par gånger, och blir stående nere i backen.

– Den verkar stendöd damen!

– Tack ändå, jag får fixa det på något sätt, och då ringer mobilen igen.

– Ja mamma, jag är på väg, och kommer så fort jag bara kan, det har trasslat till sig lite bara. Men jag dyker upp, vad sa du? Är pappa trött? Vill han lägga sig? Ge honom en kopp kaffe till, ja jag vet mamma att du inte kan hjälpa honom ur rullstolen, jag kommer så fort jag bara kan!

Bärgarens orange regnkläder lyser upp i det svarta, de orange-ljusa lamporna som blinkar också. Han slår igen motorhuven med en smäll, vi pratar lite med varandra, innan jag drar upp rutan och vinkar. Bärgaren kör iväg, och strax därpå så rullar jag ut från macken, med ett helfräscht batteri.